

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 236.238 van 25 oktober 2016
in de zaak A. 206.838/XIV-35.296**

In zake : Wim RAEYMAEKERS
 wonend te 1745 Opwijk
 Schoolstraat 76
 alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Werk
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Véronique Pertry en Heleen Vandermeersch
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 99
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 29 oktober 2012, strekt tot de
nietigverklaring van de beslissing van de minister van Werk van 29 augustus 2012
“met als onderwerp ‘Verlenging ouderschapsverlof KB van 31 mei 2012 -
Openbaarheid van bestuur - Verzoek tot heroverweging - kenmerk
IAB/P2012-3712/LO/CV’”.

Verzoeker vraagt daarnaast om “[d]e Federale Overheidsdienst
Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg op te leggen om de gevraagde
documenten in afschrift mee te delen.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 maart 2016.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker, die in persoon verschijnt, en advocaat Heleen Vandermeersch, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Met een e-mail van 23 maart 2012 vraagt verzoeker met toepassing van artikel 4 van de wet van 11 april 1994 ‘betreffende de openbaarheid van bestuur’ (hierna: de wet van 11 april 1994) aan de verwerende partij “de

mededeling in afschrift te ontvangen van de documenten die ter goedkeuring van dit agendapunt voorlagen op de ministerraad: o.a. de ontworpen regeling, de bijhorende toelichting, eventueel de ingewonnen adviezen, advies Raad van State, advies Inspectie van Financiën, Begrotingsakkoord,...”.

3.2. De verwerende partij antwoordt op 24 mei 2012 dat zij “op grond van artikel 6, § 2, 3°, van de wet van 11 april 1994” niet kan ingaan op verzoekers vraag “vermits de betrokken tekst zich nog steeds in een voorbereidende fase bevindt”.

3.3. In een e-mail van 25 mei 2012 verwijst verzoeker naar de ministerraad van diezelfde dag “die in tweede lezing een ontwerp van koninklijk besluit heeft goedgekeurd dat het ouderschapsverlof tot vier maanden verlengt”. Verzoeker vraagt de mededeling in afschrift te ontvangen van het volgende:

“[...] ALLE documenten die ter goedkeuring van dit KB voorlagen, zowel op de ministerraad van 23 maart 2012 als op de ministerraad van 25 mei 2012 [en] de notulen en/of beslissingsfiches van beide ministerraden met betrekking tot dit agendapunt. Louter illustratief (en zeker niet limitatief) wens ik dus o.a. de volgende documenten te ontvangen: de ontworpen regelingen, de bijhorende toelichtingen, eventueel de ingewonnen adviezen, advies Raad van State, advies Inspectie van Financiën, Begrotingsakkoord, ...”.

Daarnaast vraagt verzoeker om “een afschrift te ontvangen van het register van schriftelijke vragen inzake openbaarheid van bestuur met betrekking tot [z]ijn vraag die [hij] op 23 maart 2012 [heeft] gesteld”.

3.4. Met een brief van 4 juli 2012 bezorgt de verwerende partij een aantal bestuursdocumenten aan verzoeker.

3.5. Met een e-mail van 12 juli 2012, met als onderwerp “vraag ivm Openbaarheid van Bestuur: Verlenging ouderschapsverlof”, vraagt verzoeker het volgende:

“Ik verwijs naar de ministerraden van 3 februari 2012, 15 maart 2012, 23 maart 2012 en 25 mei 2012 waar telkens de verlenging van het ouderschapsverlof tot vier

maanden aan bod kwam.

Overeenkomstig artikel 4 wet van 11 april 1994 [...] vraag ik een mededeling in afschrift van alle bestuursdocumenten (nota's rapporten, verslagen, ...) die betrekking hebben op de verlenging van het ouderschapsverlof tot vier maanden, die uw administratie heeft opgesteld of heeft laten opstellen, en waarover uw administratie beschikt, met uitzondering van de documenten die voorlagen op de ministerraden van 3 februari 2012, 15 maart 2012, 23 maart 2012 en 25 mei 2012."

Met een e-mail van 7 augustus 2012 stelt verzoeker dat hij nog geen reactie mocht ontvangen op zijn e-mail. Hij verduidelijkt zijn eerdere vraag tot inzage als volgt:

"[...]

Mijn onderstaande vraag zou minstens volgende documenten moeten omvatten:

1) Op 25 januari 2012 antwoordde minister de Coninck in de commissie Sociale Zaken van de Kamer: 'Mijnheer de voorzitter, ik zal niet alles herhalen, maar wat de wijze van omzetting betreft onderzoekt mijn departement momenteel verschillende pistes, uiteraard rekening houdend met de beperkte budgettaire mogelijkheden die wij hebben.' [...]

Graag deze onderzoeksnota of de rapportering aan de minister hierover.

2) Op 8 mei 2012 antwoordde minister De Coninck in de commissie Sociale Zaken van de Kamer: 'Ik heb laten controleren of we inderdaad kunnen worden veroordeeld, omdat de maatregel niet van toepassing is op ouders van kinderen die voor 8 maart geboren zijn en jonger dan 12 jaar. Blijkbaar mag men vanaf een bepaalde datum zeggen dat de regelgeving wijzigt en van toepassing is op ouders van kinderen die vanaf 8 maart geboren zijn. Ik weet echter ook dat als men twee juristen raadpleegt, men drie meningen krijgt. You never know.'

Graag dit juridisch advies.

3) De (ontwerp)verslagen van de interkabinettenwerkgroep van 1 februari en 7, 13 en 20 maart 2012 met betrekking tot het ontwerp-KB

4) De verslagen van de vergaderingen van de Directeurs Algemeen Beleid van 16 en 22 maart 2012 beperkt tot het punt van het ouderschapsverlof.

5) De door de RVA opgemaakte budgettaire ramingen die ter bespreking voorlagen op de interkabinettenwerkgroep."

3.6. Op 9 augustus 2012 dient verzoeker een verzoek om advies in bij de Commissie voor de toegang tot en het hergebruik van bestuursdocumenten, die op 13 augustus 2012 haar advies uitbrengt.

3.7. Met een e-mail van 29 augustus 2012 deelt de verwerende partij aan verzoeker het volgende mee:

"[...]

Alle bestaande bestuursdocumenten die werden opgesteld ter voorbereiding van voormeld koninklijk besluit van 31 mei 2012 werden U overgemaakt bij brief van

4 juli 2012.

Derhalve is het dan ook onmogelijk om in te gaan op uw vraag om nog andere documenten over te maken.

Zo wens ik U er bijvoorbeeld op te wijzen dat alle adviezen van de Nationale Arbeidsraad worden gepubliceerd op de website van dit orgaan: <http://www.cnt-nar.be/>. Zoals U zelf kunt vaststellen, is het door U gevraagde advies van de Nationale Arbeidsraad in verband met het koninklijk besluit van 31 mei 2012 onbestaande.
[...].”

Dit is de thans bestreden beslissing.

IV. Nadere omschrijving van het voorwerp van het beroep

4. Verzoeker verduidelijkt in zijn verzoekschrift dat “[h]et voorliggend verzoekschrift [...] enkel betrekking [heeft] op het verzoek tot openbaarheid van bestuur dat werd ingediend op 12 juli 2012 en waarvan op 7 augustus 2012 bijkomend werd aangegeven wat minimaal onder dat verzoek diende begrepen te worden” en dat “[o]m de discussie en de behandeling van deze zaak zuiver te houden, [...] alle elementen die geen betrekking hebben op het verzoek van 12 juli 2012 ter zijde [zullen] worden geschoven.”

V. Bevoegdheid van de Raad van State

5. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift aan de Raad van State om “[d]e Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg op te leggen om de gevraagde documenten in afschrift mee te delen”. In de memorie van wederantwoord wijst verzoeker erop dat “wat eventueel niet is, [...] nog [kan] komen” gelet op het feit dat de “op til zijnde wijzigingen aan de werking van de Raad van State [...] als procedureregelingen onmiddellijk toepasbaar [zijn] op hangende geschillen” en gedraagt hij zich ter zake naar de wijsheid van de Raad van State.

6. De Raad van State is niet bevoegd om het bestuur te bevelen tot het nemen van een bepaalde beslissing en dit los van de vaststelling dat uit wat

hierna volgt blijkt dat het voorliggende beroep niet gegrond is en er om die reden alleen reeds geen grond is voor enige injunctie aan de verwerende partij.

In zoverre het beroep strekt tot meer dan het verkrijgen van de vernietiging van de bestreden beslissing, is de Raad van State onbevoegd.

VI. Regelmatigheid van de procedure

7. Ter terechtzitting legt verzoeker een aantal stukken neer ter *adstructie* van zijn beroep.

8. Het toepasselijke procedurereglement voorziet niet in de mogelijkheid tot neerlegging van overtuigingsstukken ter terechtzitting. Bovendien blijkt niet dat het nieuwe stukken betreft, noch dat verzoeker ze niet bij een eerder processtuk had kunnen voegen als repliek op een standpunt van de verwerende partij of het auditoraat.

De ter terechtzitting neergelegde stukken moeten buiten het debat worden gehouden en worden niet in de beoordeling van het beroep betrokken.

VII. Ontvankelijkheid van het beroep - belang

9. De verwerende partij betwist in haar memorie van antwoord het belang van verzoeker bij het beroep. Als zij in het auditoraatsverslag daarover kan lezen dat deze exceptie ongegrond is en zij daarin geen reden ziet om vervolgens middels een laatste memorie hierop te antwoorden, doch zich integendeel - wat haar door het auditoraat in zijn beredeneerd advies niet bijgetreden exceptie betreft - beperkt tot “te verwijzen naar wat zij in haar memorie van antwoord [...] op dit punt heeft uiteengezet” en zich te gedragen, wat de beoordeling van de door haar opgeworpen ontvankelijkheidsexceptie betreft, “naar de wijsheid van uw Raad”,

begrijpt de Raad van State uit die proceshouding dat de verwerende partij zich niet langer tegen de ontvankelijkheid van het beroep verzet.

De exceptie wordt verworpen.

VIII. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

10. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 11 april 1994, “al dan niet, *juncto* de beginselen van behoorlijk bestuur”. Verzoeker stelt vast dat in de bestreden beslissing geen enkele uitzonderingsgrond wordt ingeroepen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing volgens verzoeker ten onrechte gesteld dat alle bestuursdocumenten die werden opgesteld ter voorbereiding van het koninklijk besluit van 31 mei 2012 werden bezorgd bij brief van 4 juli 2012. Die brief was immers een antwoord op het verzoek tot openbaarheid van 25 mei 2012, terwijl het latere verzoek van 12 juli 2012 een ander voorwerp had. De verwerende partij lijkt het verzoek tot openbaarheid te beperken tot de stukken die nodig waren om het koninklijk besluit van 31 mei 2012 aan te nemen, terwijl het verzoek van 12 juli 2012 die beperking niet bevat. Verzoeker stelt zich daarbij de vraag of de verwerende partij het verzoek onzorgvuldig heeft gelezen dan wel bewust gepoogd heeft “van krommenaas te gebaren”. Verzoeker betwist voorts dat er buiten de documenten die hem met de brief van 4 juli 2012 werden meegedeeld, geen enkel ander bestuursdocument met betrekking tot de verlenging van het ouderschapsverlof te vinden is binnen de ganse FOD WASO. Hij betoogt dat, indien hij erin slaagt één enkel ander bestuursdocument aan te duiden, voor te leggen of te pakken te krijgen, dit de onwaarheid van deze stelling aantoonst. Verzoeker wijst erop dat hij met zijn bijkomende toelichting van 7 augustus 2012 al had aangegeven in welke richting minstens kon worden gezocht naar bepaalde bestuursdocumenten. Volgens

verzoeker zou de bestreden beslissing minstens om die reden al moeten worden vernietigd omdat met betrekking tot de gevraagde documenten niet expliciet wordt aangegeven of ze bestaan of niet. Verzoeker bespreekt vervolgens op wijdlopige wijze zijn toelichting van 7 augustus 2012 en vult die verder aan.

11. Verzoeker betwist in de memorie van wederantwoord andermaal uitvoerig de stelling van de verwerende partij dat alle bestaande bestuursdocumenten die betrekking hebben op de verlenging van het ouderschapsverlof tot vier maanden zouden zijn bezorgd. Hij besluit dat, door niet te voldoen aan het openbaarheidsverzoek van 12 juli 2012, de verwerende partij de wet van 11 april 1994 heeft geschonden en doordat verzoeker nog steeds niet correct is ingelicht, meent hij dat er geen sprake kan zijn van behoorlijk bestuur in hoofde van de FOD WASO.

In de laatste memorie betoogt verzoeker op basis van een wiskundige benadering en op omstandige wijze, dat de zinsnede “bestuursdocumenten die betrekking hebben op de verlenging van het ouderschapsverlof tot vier maanden” ruimer is dan de “bestuursdocumenten die ter goedkeuring van het kb van 31 mei 2012 voorlagen op de respectievelijke ministerraden” en dat de verwerende partij aldus zijn vraag tot openbaarmaking ten onrechte te beperkend heeft geïnterpreteerd, daarin gevolgd door het auditoraatsverslag. Verzoeker meent dat hij op overtuigende wijze heeft aangetoond dat het geenszins geloofwaardig kan worden geacht dat er geen enkel ander bestuursdocument zou bestaan naast de documenten die ter voorbereiding van het koninklijk besluit van 31 mei 2012 op de ministerraden voorlagen. Volgens verzoeker heeft hij zelf een aantal keren uitdrukkelijk het bewijs geleverd van het bestaan van de aangehaalde documenten en het bezit ervan door de verwerende partij en verzoeker voegt ze zelfs toe ten bewijze. De beperkende interpretatie van het grondwettelijk recht op openbaarheid van bestuur, zoals door het auditoraat gehanteerd door de geloofwaardigheid in het voordeel van de bestuursinstantie te laten spelen, strookt volgens verzoeker niet met de ruime bescherming die dit grondwettelijk gewaarborgde recht geniet. Verzoeker vraagt ten slotte om bij twijfel middels een prejudiciële vraag aan het

Grondwettelijk Hof te vragen “of de toepassing van de openbaarheidswetgeving zo beperkend mag geïnterpreteerd worden dat de burger eerst het positieve bewijs moet leveren van het bestaan van een document alvorens hij zich op de openbaarheid ervan kan beroepen, hangende het feit dat er ernstige aanwijzingen zijn dat ze wel degelijk bestaan, terwijl een bestuursinstantie zich er simpelweg op [...] mag beroepen dat er geen andere bestuursdocumenten (lijken te) bestaan opdat de openbaarheid mag worden afgewezen”.

Beoordeling

Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur - zorgvuldigheidsbeginsel

12. Formeel voert verzoeker de schending aan, al dan niet *juncto* “de beginselen van behoorlijk bestuur”. Uit de ontwikkeling van het middel blijkt dat hij zich wat deze beginselen van behoorlijk bestuur betreft, in wezen beroept op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel werd ook in die zin opgevat door de verwerende partij.

Het middel wordt daarom vanuit dit oogpunt onderzocht.

13. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

14. Volgens verzoeker handelde de verwerende partij onzorgvuldig door zijn verzoek tot openbaarheid van 12 juli 2012 te beperken tot de

bestuursdocumenten die werden opgesteld ter voorbereiding van het koninklijk besluit van 31 mei 2012.

Het verzoek van 12 juli 2012 heeft het hiervoor bepaalde verzoek tot voorwerp (*supra*, punt 3.5.). Het voorwerp van het verzoek tot openbaarheid van 25 mei 2012 is hiervoor weergegeven (*supra*, punt 3.3.). Uit een vergelijking van beide verzoeken tot openbaarheid blijkt dat ze beiden verband houden met het verlengen van het ouderschapsverlof tot vier maanden. Te dezen stelt de Rad van State vast dat verzoeker in zijn verzoek van 12 juli 2012 dat leidde tot de thans bestreden beslissing, geenszins alle bestuursdocumenten die werden opgesteld ter voorbereiding van het koninklijk besluit van 31 mei 2012 uitdrukkelijk heeft uitgesloten. In zijn e-mail van 7 augustus 2012 waarmee verzoeker zijn verzoek van 12 juli 2012 nog verder verduidelijkt, vraagt hij overigens de mededeling van, onder meer, nota's waarvan hij het bestaan afleidt uit enkele antwoorden van de bevoegde minister in de commissie Sociale Zaken van de Kamer naar aanleiding van de omzetting van de Europese richtlijn 2010/18/EU, hetgeen net het voorwerp vormt van het bewuste koninklijk besluit, en van “de (ontwerp)verslagen van de interkabinettenwerkgroep van 1 februari en 7, 13 en 20 maart 2012 met betrekking tot het ontwerp-KB”. In deze feitelijke context maakt verzoeker niet aannemelijk dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze het verzoek tot openbaarheid van 12 juli 2012 heeft beantwoord door ervan uit te gaan dat het betrekking had op die bestuursdocumenten die ter voorbereiding van het koninklijk besluit van 31 mei 2012 waren opgesteld, maar die nog niet aan verzoeker waren meegedeeld na zijn verzoek van 25 mei 2012. De kritieken en argumenten van verzoeker ter zake, die in wezen inhouden dat de verwerende partij ten onrechte zijn verzoek heeft beperkt, maken op zich niet aannemelijk dat de verwerende partij onzorgvuldig is geweest.

15. Het eerste middel is in die mate ongegrond.

16. De kritiek van verzoeker richt zich tegen het motief van de bestreden beslissing dat niet kan worden ingegaan op verzoekers vraag om nog andere documenten te bezorgen omdat “[a]lle bestaande bestuursdocumenten die werden opgesteld ter voorbereiding van voormeld koninklijk besluit van 31 mei 2012 werden [...] overgemaakt bij brief van 4 juli 2012”.

De vraag of “alle” bestaande bestuursdocumenten reeds zijn meegedeeld, heeft betrekking op de afbakening van de aanvraag tot openbaarmaking. Het komt aan de verwerende partij toe de omvang van de mee te delen documenten te bepalen en te beoordelen of “alle” bestaande bestuursdocumenten die deel uitmaken van de aangelegenheid waarover de aanvraag betrekking heeft en waarvan de openbaarmaking wordt gevraagd, zijn meegedeeld aan de aanvrager. Het komt aan de Raad van State binnen het raam van zijn wettigheids-toezicht niet toe om, in dit geval, zelf een beoordeling te maken over de afbakening van de omvang van de over te leggen bestuursdocumenten en omtrent de vraag of “alle” bestaande documenten zijn overgelegd. De Raad van State is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de betrokken overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct hebben beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

17. Uit de hiervoor aangehaalde formele motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat “[...] alle bestaande bestuursdocumenten die werden opgesteld ter voorbereiding van voormeld koninklijk besluit van 31 mei 2012 werden [...] overgemaakt bij brief van 4 juli 2012. Derhalve is het dan ook onmogelijk om in te gaan op [verzoekers] vraag om nog andere documenten over te maken [...]”. Verzoeker bouwt zijn kritiek op dit dragend motief op loutere veronderstellingen betreffende het bestaan en het voorhanden zijn van bepaalde bestuursdocumenten zoals onder meer opgesomd in zijn bijkomende toelichting van 7 augustus 2012 en gedetailleerd in zijn processtukken, maar hij maakt daarmee geenszins het bestaan van die

documenten aannemelijk noch dat deze in het bezit zouden zijn van de FOD WASO. Verzoeker geeft daarmee weliswaar blijk van een eigen, andere feitelijke beoordeling van het bestaan van dergelijke documenten dan de verwerende partij, maar hij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij de beoordeling van de vraag of “alle” bestaande documenten zijn meegedeeld, tot een conclusie is gekomen die onrechtmatig is en de aangevoerde bepalingen schendt.

18. Het eerste middel is in die mate ongegrond.

Verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof

19. Verzoeker formuleert voor het eerst in zijn laatste memorie een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof. Los van de vraag of verzoeker niet reeds eerder de mogelijkheid heeft gehad die vraag te stellen - zodat het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag niet ontvankelijk is - stelt de Raad van State vast dat de vraag uitgaat van de verkeerde premisse dat de verdeling van de bewijslast inzake het bestaan van een bestuursdocument is vervat in de (enge interpretatie van de) “openbaarheidswetgeving”, zoals verankerd in artikel 32 van de Grondwet. Dit is onjuist: de “openbaarheidswetgeving” - verzoeker doelt op de wet van 11 april 1994 - maakt immers geen onderscheid tussen “de burger [die] eerst het positieve bewijs moet leveren van het bestaan van het document alvorens hij zich op de openbaarheid ervan kan beroepen” en “een bestuursinstantie [die] zich er simpelweg op mag beroepen dat er geen andere bestuursdocumenten (lijken te) bestaan opdat de openbaarheid mag worden afgewezen”. Zoals uit wat voorafgaat blijkt, volgt de verdeling van de bewijslast daarentegen uit de rechterlijke toetsing die de Raad van State inzake het bewijs van de feiten uitoefent. De vraag wordt om die reden alleen reeds derhalve niet gesteld.

Conclusie

20. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

21. Verzoeker voert in het tweede middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen’. Verzoeker stelt vast dat in de bestreden beslissing slechts één motief wordt aangereikt om zijn verzoek tot openbaarheid van 12 juli 2012 af te wijzen. Nu volgens verzoeker uit het eerste middel is gebleken dat er nog tal van andere bestuursdocumenten ter beschikking zijn die niet werden bezorgd, is het enige motief niet rechtsgeldig en draagkrachtig.

22. In de memorie van wederantwoord merkt verzoeker op dat de verwerende partij zelf lijkt te betwijfelen of de documenten bestaan, zodat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet deugdelijk kon motiveren dat het haar onmogelijk was om nog andere documenten te bezorgen.

In een laatste memorie herneemt verzoeker het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

Beoordeling

23. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen.

Te dezen is de vraag niet of verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, maar wel of de motivering van de bestreden beslissing feitelijk juist is. Het middel gaat dus over de materiële motiveringsplicht.

Uit het onderzoek van het eerste middel blijkt dat de verwerende partij de aanvraag van verzoeker tot openbaarmaking terecht heeft kunnen

afwijzen omdat de gevraagde bestuursdocumenten bij de FOD WASO niet voorhanden waren.

24. Verzoeker betwist deze conclusie, maar na kennisneming van het verslag van het auditoraat, benut hij niet de gelegenheid die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij reageert immers niet meer op de inhoudelijke bespreking van het middel in het auditoraatsverslag en beperkt zich ter zake tot de mededeling om het standpunt van de auditeur niet te volgen “nu dit feitelijk niet juist blijkt te zijn”.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het tweede middel ongegrond.

IX. De kosten

Standpunt van verzoeker

25. In de laatste memorie vraagt verzoeker, “ongeacht de uitkomst van het geschil”, sowieso alle kosten ten laste te leggen van de verwerende partij, “gelet op de vele tekortkomingen die de Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg heeft moeten toegeven in haar Memorie van Antwoord, wat onmogelijk verwacht kan worden van een normaal zorgvuldig handelende overheid, en de betrokken overheidsdienst in de mate van het mogelijke geprobeerd heeft om met haar Memorie van Antwoord nog een aantal zaken recht te zetten”.

Beoordeling

26. Op grond van artikel 68, vijfde lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’, wordt “in ieder geval [...] het geheel van de kosten [...] ten laste gelegd van de partij die ten gronde in het ongelijk gesteld wordt.”

Te dezen dient verzoeker te worden aangemerkt als de *in fine* van die bepaling bedoelde partij.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftientwintig oktober tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Bruno Seutin,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques